

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania M.R. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą „G.”
w Ś.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Wałbrzychu

o składki na Fundusz P.,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w dniu 28 stycznia 2026 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego

we Wrocławiu z dnia 8 kwietnia 2025 r., sygn. akt III AUa 811/23, IIIAUz 255/23,

1. odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od odwołującej się na rzecz organu rentowego
kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych wraz z odsetkami
z art. 98 § 1¹ k.p.c. tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2023 r. zmienił zaskarżoną przez odwołującą się M.R. prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą „G.” w Ś. (dalej także jako płatnik składek) decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Wałbrzychu z dnia 12 lutego 2016 r., ustalając dla odwołującej się kwoty należnych składek na Fundusz P. za okres od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. w ten sposób, że obniżył wskazane w niej kwoty w każdym z wymienionych miesięcy (pkt I), oddalił odwołanie w

pozostałym zakresie (pkt II) oraz zasądził od płatnika składek na rzecz organu rentowego kwotę 5.400 zł tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego (pkt III).

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu - po rozpoznania apelacji płatnika składek oraz zażalenia organu rentowego - wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2025 r., uwzględnił zażalenie organu rentowego w zakresie kosztów zasądzonych zaskarżonym wyrokiem, zmieniając zaskarżony wyrok w jego w punkcie III w ten sposób, że zasądzoną w nim kwotę 5.400 zł podwyższył do kwoty 7.200 zł (pkt I), odrzucił apelację płatnika co do punktu I tego wyroku, tj. w zakresie, w jakim odwołanie zostało uwzględnione (pkt II), oddalił apelację w pozostałej części (pkt III) oraz zasądził od płatnika składek na rzecz organu rentowego kwotę 4.500 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności tej kwoty liczonymi od uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym (pkt IV).

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, że istniały podstawy do ustalenia kwot należnych składek na Fundusz P. w zaskarżonej decyzji, która jest konsekwencją uprawomocnienia się licznych wyroków Sądu Apelacyjnego, wydanych na skutek odwołań płatnika składek od decyzji organu rentowego ustalających wysokość podstawy wymiaru składek poszczególnych pracowników płatnika, w których skorygowano kwoty należnych składek i dokonano ostatecznego ustalenia wysokości podstaw ich wymiaru. Po uprawomocnieniu się wspomnianych wyroków płatnik składek nie sporządził korekt składanych deklaracji, dlatego organ rentowy uwzględnił z urzędu zmiany podstaw wymiaru składek i ponownie naliczył płatnikowi składek kwoty należne na Fundusz P., przedstawiając w tabelarycznym zestawieniu z dnia 24 czerwca 2022 r. miesiące oraz osoby, którym zostały zmienione podstawy wymiaru składek. Zdaniem Sądu Apelacyjnego okoliczność, że Sąd Okręgowy dokonał zmiany wskazanych w zaskarżonej decyzji kwot w oparciu o dane zawarte w zestawieniu organu rentowego nie ma znaczenia dla prawidłowości zaskarżonego wyroku, gdyż organ rentowy dokonał wyłącznie matematycznej zmiany wysokości sumy należności składek na Fundusz P. w stosunku do kwot podanych w zaskarżonej decyzji.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 2 Konstytucji RP, Sąd Apelacyjny stwierdził, że sąd ubezpieczeń społecznych nie jest władny weryfikować decyzji organu rentowego, opierając się na tym przepisie w przypadku, gdy decyzja jest

wprawdzie odmienna od informacji przedstawionych wcześniej płatnikowi składek, jednak pozostaje w zgodzie z przepisami prawa ubezpieczeń społecznych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie doszło także do przedawnienia należności składkowych, ponieważ bieg terminu przedawnienia z art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2025 r., poz. 350 ze zm., dalej jako ustawa systemowa) liczony jest od dnia, w którym składki stały się wymagalne. Rozpoznawana sprawa dotyczyła składek na Fundusz P. za okres od stycznia 2012 r. do grudnia 2013 r., a zaskarżona decyzja została wydana przez organ rentowy w dniu 12 lutego 2016 r., a więc przed upływem 5-letniego terminu przedawnienia, o którym mowa w tym przepisie. Fakt, że decyzja ta uległa korekcie wskutek zweryfikowania przez organ rentowy należności w trakcie toczącego się przed Sądem pierwszej instancji postępowania, nie ma dla biegu przedawnienia znaczenia.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł płatnik składek zaskarżając wyrok ten w części, tj. w jego punktach I, III i IV i domagając się jego uchylenia w zaskarżonej części i przekazania sprawy w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, ewentualnie uchylenia tego wyroku w zaskarżonej części oraz uchylenia poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w jego punkcie I, w zakresie, w jakim odwołanie nie zostało uwzględnione oraz w jego punktach II i III, zniesienia w tej części postępowania i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, a także zasądzenia od organu rentowego na rzecz skarżącego zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych oraz rozpoznania skargi kasacyjnej na rozprawie.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania, mających wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

1) art. 24 ust. 4 i 5f ustawy systemowej w związku z art. 59 § 1 pkt 9 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2025, poz. 111 ze zm.) w związku z art. 31 i 32 ust. 1 ustawy systemowej, przez błędną wykładnię i przyjęcie, że bieg przedawnienia należności składkowych ulegał zawieszeniu na skutek wydania decyzji ustalającej ich wysokość, w której - wbrew art. 107 § 1 pkt 5-6 i § 3 w związku z art. 6, art. 7, art. 8 i art. 9 k.p.a. w związku z art. 123 ustawy systemowej - nie skonkretyzowano tych zaległości, tj. nie przypisano konkretnych kwot zaległości do konkretnych ubezpieczonych i konkretnych dat wymagalności, a jedynie zliczono zaległości zbiorczo w kolejnych

miesiącach, podczas gdy bieg przedawnienia może ulec zawieszeniu tylko na skutek wydania takiej decyzji, co do której nie ma wątpliwości, jakich konkretnie składek dotyczy,

2) art. 2 Konstytucji RP w związku z art. 10 i 10a ust. 2d ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 2168 ze zm.), przez błędną wykładnię i przyjęcie, że: a) wyrażona w tym przepisie zasada lojalności państwa wobec obywateli (i odpowiadająca jej zasada zaufania obywateli wobec państwa) może chronić płatnika przed ujemnymi skutkami zastosowania się do błędnych informacji, interpretacji i zaleceń, udzielanych mu przez organ rentowy tylko wówczas, gdy wypowiedzi organu mają cechy interpretacji indywidualnej wydanej na podstawie przepisów tej ustawy, podczas gdy art. 2 Konstytucji nie pozwala na czynienie takiego rozróżnienia; co więcej, w świetle tego przepisu już sama norma konstytucyjna w nim zawarta, stosowana bezpośrednio, wyznacza zakres obowiązku lojalnego postępowania organu i przez to nie wymaga równoległego czy uzupełniającego stosowania art. 10 ani art. 10a ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej; b) wyrażona w art. 2 Konstytucji RP zasada lojalności państwa wobec obywateli (i odpowiadająca jej zasada zaufania obywateli wobec państwa), nie mogła stanowić źródła ochrony obywatela przed nielojalnym postępowaniem organu rentowego, jeśli w czasie gdy obywatel zwracał się o interpretację, przepisy nie przyznawały organowi rentowemu kompetencji do wydawania takich interpretacji w trybie art. 10d tej ustawy ani nie przewidywały skutków, o których mowa w jej art. 10a ust. 2, choć przecież brak wyraźnego umocowania ustawowego przemawiał raczej za zastosowaniem wprost art. 2 Konstytucji,

3) art. 417 § 1 k.c. w związku z art. 2 Konstytucji RP, przez błędną wykładnię i przyjęcie, że ocena ujemnych dla skarżącego skutków nagannego zachowania się urzędników organu rentowego i naruszenia zasady zaufania obywateli wobec państwa może być dokonana tylko w odrębnym procesie odszkodowawczym, choć skoro te ujemne skutki polegają właśnie na wyrządzeniu płatnikowi szkody, to szkoda taka wypływa dopiero z przypisania płatnikowi obowiązku uiszczenia składek w większej wysokości,

4) art. 2 Konstytucji RP w związku z art. 8 k.p.a., przez błędną wykładnię i przyjęcie, że: a) wyrażona w tym przepisie zasada lojalności państwa wobec obywateli (i odpowiadająca jej zasada zaufania obywateli wobec państwa) zwykle nie chroni obywatela przed ujemnymi skutkami zastosowania się do błędnych informacji, interpretacji i zaleceń, udzielanych przez organ administracji publicznej, i w związku z tym - w przypadku błędnych informacji, interpretacji i zaleceń pochodzących od organu rentowego - nie stanowi przeszkody do wydania względem płatnika składek decyzji określającej podstawy wymiaru składek w wysokości znacznie wyższej aniżeli ta, która powinna być na podstawie takich informacji, interpretacji i zaleceń, podczas gdy w świetle art. 2 Konstytucji RP nie może być tak, iż organ rentowy sam najpierw wskazuje płatnikowi sposób obliczania podstawy wymiaru składek, przeprowadza kontrole w zakresie prawidłowości ustalania podstawy wymiaru składek i za każdym razem, w analogicznym stanie faktyczno-prawnym, uznaje, że płatnik nalicza składki prawidłowo, a następnie - choć nie zmieniły się żadne przepisy prawa - uznany wcześniej przez siebie za prawidłowy sposób obliczania składek kwestionuje i obciąża płatnika płynącymi stąd konsekwencjami, b) na gruncie wyrażonej w tym przepisie zasady lojalności państwa wobec obywateli udzielane skarżącemu przez organ rentowy informacje, interpretacje i zalecenia nie były rażąco niekompetentne w rozumieniu orzecznictwa, podczas gdy o rażącej niekompetencji organu świadczyć mogą zasadniczo już choćby takie zachodzące w niniejszej sprawie przesłanki, jak fakt, że wypowiedzi organu były liczne i rozłożone w ciągu kilku lat, miały różną postać (ustne i pisemne), aż po czynności kontrolne, a ponadto że przez cały ten długi czas organ miał bardzo szczegółową wiedzę o okolicznościach koniecznych do prawidłowego zastosowania prawa materialnego,

5) art. 67 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji RP w związku z art. 40 ust. 1 i 2 ustawy systemowej, przez błędną wykładnię i przyjęcie, że zastosowanie zasady lojalności państwa wobec obywateli (i odpowiadającej jej zasady zaufania obywateli wobec państwa), polegające na uchyleniu negatywnych skutków działania przez płatnika w zaufaniu do błędnych informacji i zaleceń organu rentowego, uchybiałoby także konstytucyjnej zasadzie prawa do zabezpieczenia społecznego, podczas gdy naruszenie zasady lojalności oznacza tylko tyle, że płatnik nie

powinien być obowiązany do uiszczenia składek w wyższej kwocie niż ta, którą uiścił stosując się do udzielonych mu informacji,

6) art. 386 § 2 w związku art. 379 pkt 5 k.p.c., przez przyjęcie, jakoby nedoręczenie skarżącemu pisma organu rentowego z dnia 20 lutego 2023 r. - w którym miał sprecyzować przedmiot zaskarżonej decyzji - nie doprowadziło do pozbawienia skarżącego możliwości obrony swych praw, bo jego pełnomocnik powinien był się „spodziewać”, że takie pismo zostanie złożone i mógł uzyskać wgląd do akt sprawy, aby fakt ewentualnego złożenia pisma zweryfikować, podczas gdy w rzeczywistości przewidywanie, czy jakieś pismo będzie bądź nie będzie złożone, nie należy do obowiązków strony ani jej pełnomocnika,

7) art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (dalej jako KPCZ) w związku z art. 107 § 1 pkt 5-6 i § 3 w związku z art. 6, art. 7, art. 8 i art. 9 k.p.a. w związku z art. 123 ustawy systemowej, a także w związku z art. 386 § 1, 4 i 6 w związku z art. 477¹⁴ § 2¹ k.p.c., przez przyjęcie, że decyzja ustalająca wysokość składek, która nie definiuje ich w sposób pozwalający na materialnoprawne odróżnienie jednych należności składkowych od drugih, ponieważ zawiera zbiorcze zestawienie składek za okresy miesięczne, nadaje się do poddania jej kontroli sądowej, podczas gdy w rzeczywistości zaniechanie powiązania - w decyzji ustalającej wysokość składek - konkretnych kwot zaległości z konkretnymi nazwiskami ubezpieczonych i konkretnymi datami wymagalności, pozbawia ją cech aktu administracyjnego, a więc nie sposób poddać jej kontroli sądowej, zaś ewentualne usunięcie wad takiej decyzji może nastąpić tylko przez wydanie nowej, niewadliwej decyzji.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano się na występowanie w sprawie zagadnień prawnych, sprowadzających się do pytań:

1) czy bieg przedawnienia, o którym mowa w art. 24 ust. 4 ustawy systemowej w związku z art. 59 § 1 pkt 9 ordynacji podatkowej w związku z art. 31 i art. 32 ust. 1 ustawy systemowej, ulega zawieszeniu na podstawie art. 24 ust. 5f tej ustawy z chwilą wszczęcia postępowania przez organ rentowy w sprawie ustalenia wysokości zaległości składkowych w wypadku, gdy zaległości te zostały określone w decyzji zbiorczo, bez powiązania konkretnych kwot należności z nazwiskami konkretnych ubezpieczonych i konkretnymi datami wymagalności?,

2) czy na gruncie zasady lojalności Państwa wobec obywateli wyrażonej w art. 2 Konstytucji RP, płatnik składek powinien ponosić negatywne konsekwencje zastosowania się do informacji o wykładni przepisów prawa, przedstawianych mu przez organ rentowy w szeregu wypowiedzi kierowanych do płatnika wielokrotnie, w ciągu kilku lat, a mających postać pism i innych czynności organu, w tym rezultatów przeprowadzanych u płatnika kontroli, czy też takich negatywnych konsekwencji ponosić nie powinien?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, o odrzucenie skargi odnośnie do punktu I oraz o zasądzenie od skarżącego na jego rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania.

Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2016 r., V CSK 143/16, LEX nr 2135552; z dnia

21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, LEX nr 2069457; z dnia 1 grudnia 2015 r., I PK 71/15, LEX nr 2021944).

W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, przedstawienie we wniosku przesłanki występowania istotnego zagadnienia prawnego powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2018 r., I CSK 23/18, LEX nr 2508110), ale powinno być istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Zagadnienie to musi przy tym rzeczywiście występować w sprawie i mieścić się w zakresie problematyki, która podlega rzeczywistemu badaniu w postępowaniu kasacyjnym. Realizacja wskazanej wyżej przesłanki nie polega jedynie na sformułowaniu problemu prawnego bazującego na przepisach wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej. Konieczne jest przedstawienie odpowiedniego wyводу jurydycznego, wykazującego nie tylko zasadność preferowanego przez skarżącego sposobu rozstrzygnięcia zagadnienia, ale także wadliwość rozwiązania postawionego problemu przez sąd drugiej instancji przy wykorzystaniu zapatrywań prawnych wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, opartych na poczynionych w sprawie jednoznacznych i stabilnych ustaleniach faktycznych wiążących Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2017 r., I CSK 175/17, LEX nr 2372560). Ponadto istotnym zagadnieniem prawnym w rozmiennieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa.

W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578; z dnia 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17, LEX nr 2495968; z dnia 10 kwietnia 2018 r., II PK 143/17, LEX nr 2525398; z dnia 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17, LEX nr 2486162; z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, LEX nr 2508114).

W świetle powyższych uwag należy uznać, że kwestia dotycząca upływu, sposobu liczenia czy biegu terminu przedawnienia, o którym mowa w art. 24 ust. 4 ustawy systemowej w związku z art. 59 § 1 pkt 9 ordynacji podatkowej w związku z art. 31 i art. 32 ust. 1 ustawy systemowej, a także jego zawieszenia na podstawie art. 24 ust. 5f tej ustawy nie stanowi abstrakcyjnie istniejącego i sformułowanego zagadnienia o charakterze ogólnym, lecz zmierza w istocie do ponownego rozpoznania sprawy i wydania wyroku w ustalonym konkretnym stanie faktycznym, a skarżący traktuje w rzeczywistości Sąd Najwyższy jako sąd trzeciej instancji, co trafnie zauważa organ rentowy w odpowiedzi na skargę. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zwrócono uwagę, że składki objęte sporem dotyczą lat 2012-2013 r., a zaskarżona decyzja została wydana w dniu 12 lutego 2016 r., czyli przed upływem terminu 5-letniego przedawnienia z art. 24 ust. 4 ustawy systemowej. Ponadto w orzecznictwie rozstrzygnięto już, że bieg terminu przedawnienia należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i Fundusz P. z art. 24 ust. 5f ustawy systemowej ulega zawieszeniu od dnia dokonania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych pierwszej czynności, o której powiadomiono strony, we wszczętym z urzędu postępowaniu w sprawie wydania decyzji stwierdzającej, że dany podmiot jest dłużnikiem z tytułu nieopłaconych składek oraz ustalającej kwotę zaległości składkowych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2021 r., II USKP 53/21, LEX nr 3177294; z dnia 28 kwietnia 2022 r., II USKP 171/21, LEX nr 3362583 czy z dnia 16 stycznia 2024 r., I USKP 16/23, LEX nr 3656096). Dla oceny kwestii przedawniania nie ma decydującego znaczenia, że decyzja wymienia

łączne kwoty należnych składek za poszczególne miesiące. Niezależnie od tego, za ilu ubezpieczonych składki odprowadzono w poszczególnych miesiącach to termin ich płatności był ten sam i zbiorcze określenie kwot należnych składek za poszczególne miesiące nie powinno budzić uwag. Podmioty zobowiązane do opłacania składek na ubezpieczenia społeczne powinny bez uprzedniego wezwania i bez potrzeby wydawania decyzji, opłacać i rozliczać terminowo składki na to ubezpieczenie za każdy miesiąc kalendarzowy, a zatem wiedze tą powinien posiadać także w tej sprawie skarżący z racji ciążącego na nim obowiązku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2008 r., II BU 42/07, OSNP 2010 nr 1-2, poz. 20).

Nie ma także podstaw do stwierdzenia, że drugie z przedstawionych w skardze kasacyjnej „zagadnień” spełnia wymogi przewidziane dla przesłanki przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., ponieważ skarżący objął zakresem zawartego w nim pytania wyłącznie art. 2 Konstytucji RP, pomijając inne normy prawa materialnego czy też procesowego. W ten sposób zbudowane istotne zagadnienie prawne traci na znaczeniu, gdyż nie zostało powiązane z konkretnymi normami ustawowymi (podstawowymi), których osąd aktywuje mechanizm konstytucyjny. Jednocześnie etap postępowania kasacyjnego jest daleko sformalizowany. Tym samym nakłada na wnoszącego obowiązek wydobycia określonych norm prawa, odnośnie do których oczekuje interwencji Sądu Najwyższego. W uzasadnieniu postanowień z dnia 26 marca 2019 r., III UK 239/18 (LEX nr 2640572) oraz z dnia 23 maja 2019 r., III UK 240/18 (LEX nr 2675128), wydanych w związku ze skargą kasacyjną tego samego skarżącego w sprawach o wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, Sąd Najwyższy wyraził pogląd, zgodnie z którym art. 2 Konstytucji RP - podobnie jak inne przepisy ustawy zasadniczej o ogólnym charakterze - nie może stanowić samodzielnej podstawy rozstrzygnięcia sprawy przez sąd, a jego naruszenie - samodzielnej podstawy kasacyjnej, bez konkretyzacji zarzutu jego obrazu, polegającej na powiązaniu go z innymi przepisami prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2014 r., II UK 493/13, LEX nr 1458716). To, że wynik procesu nie satysfakcjonuje strony nie prowadzi do automatycznego zaaprobowania problemu

w sprawie, zwłaszcza gdy nie został on przedstawiony w sposób pełny, pomijając wymogi jakie stawia się przy konstrukcji istotnego zagadnienia prawnego.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego po myśli art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[SOP]